

РЕШЕНИЕ НА СЪДА

14 май 1974 година*

По дело 4-73

J. Nold, Kohlen - und Baustoffgrosshandlung, командитно дружество по германското право, със седалище в Дармщадт (Darmstadt), за което се явява в качеството на представител адв. Manfred Lütkehaus, адвокат в адвокатската колегия в Есен (Essen), със съдебен адрес в Люксембург, в кантората на адв. André Elvinger, 84 Grand-Rue,

срещу

ищец,

Комисията на Европейските общности, представлявана от своя юридически съветник, адв. Dieter Oldekor, който се явява в качеството на представител със съдебен адрес в Люксембург, при неговия юридически съветник, адв. Pierre Lamoureux, 4 boulevard Royal,

ответник,

подпомаган от

Ruhrkohle Aktiengesellschaft, акционерно дружество със седалище в гр. Есен,

и

Ruhrkohle Verkaufs-Gesellschaft, mbH, дружество с ограничена отговорност със седалище в Есен, представлявани от адв. Otfried Lieberknecht, адвокат в адвокатска колегия в Дюселдорф със съдебен адрес в кантора на адв. Alex Bonn, 22, côte d'Eich,

встъпили страни,

като има за предмет иск за отмяна на решението на Комисията от 21 декември 1972 г. относно новите правила за продажбите на Ruhrkohle AG,

СЪДЪТ,

в състав: г-н R. Lecourt, председател, г-н A. M. Donner и г-н M. Sørensen, председатели на състав, г-н P. Pescatore (докладчик), г-н H. Kutcher, г-н C. O. Dálaigh и г-н A. J. Mackenzie Stuart, съдии,

генерален адвокат: г-н A. Trabucchi

секретар: г-н A. Van Houtte

постанови настоящото

Решение

---

* Език на производството: немски.

1. С искова молба, постъпила на 31 януари 1973 г., предприятието J. Nold, командитно дружество, извършващо в Дармщадт търговия на едро с въглища и строителни материали, поиска - в края на своите заключения - отмяна на решението на Комисията от 21 декември 1972 г. относно разрешаването на новите правила за продажба на Ruhrkohle AG (OB L 120, 1973 г., стр.14) и в допълнение, обявяване на нищожността и на неприложимостта на това решение, доколкото то засяга ищеца.

Ищецът е повдигнал възражение главно срещу факта, че решението е позволило на Бюрото за продажба на рурските въглища да обвърже пряката доставка на въглища сключването на фиксирани двугодишни договори, предвиждащи минимално закупуване на 6 000 тона годишно за снабдяване на домакинства и малките предприятия, тонаж, който надхвърля в голяма степен неговите годишни продажби в тази област, и че по този начин е отстранен от позицията му на пряк продавач на едро.

По допустимостта

2. Комисията не е оспорила допустимостта на иска.

От друга страна, Ruhrkohle AG и Ruhrkohle-Verkauf GmbH, встъпили страни, повдигнаха възражение за недопустимостта на иска, поради липса на интерес на ищеца.

Те смятат всъщност, че ако ищецът спечели делото и постигне отмяна на решението от 21 декември 1972 г., решението на Съда ще има за последица възстановяването на търговската уредба, предхождаща уредбата, която представлява предмет на решението.

Ищецът не удовлетворява изискванията на старата уредба, така че, независимо от изхода на делото, ще загуби качеството си на директен продавач на едро.

3. Това възражение не може да бъде възприето.

В действителност, ако оспорваното решение бъде отменено на повдигнатите основания, Комисията по всяка вероятност ще трябва да замени разрешената търговска уредба с нови разпоредби, които съответстват в по-голяма степен на положението на ищеца;

Следователно не може да се отрече, че същият има интерес да иска отмяна на съответното решение.

По същество

4. Ищецът не е уточнил, от гледна точка на причините за отмяна, изброени в член 33 от Договора за ЕОВС, доводите, които той повдига срещу оспорваното решение.

5. Във всеки случай, значителна част от неговите доводи трябва да бъде отхвърлена от самото начало, доколкото те се позовават на твърдения, които са свързани не само с разпоредбите на оспорваното решение на Комисията, но и с отношенията на ищеца с встъпилата страна.

6. Доколкото твърденията се отнасят до решението на Комисията, писмените и устните доводи на ищеца отново повдигат по същество доводи за нарушение на процесуалните предпоставки и за нарушение на Договора или на правните норми, свързани с неговото приложение.

Тези доводи се извеждат, по-специално по отношение на новите условия, определени за прякото снабдяване с въглища, от недостатъчните мотиви на оспорваното решение, от дискриминация срещу ищеца, както и от твърдяно посегателство срещу неговите основни права.

1. Относно възраженията за липса на доводи и на дискриминация

7. С решение от 27 ноември 1969 г. Комисията разрешава, по силата на член 66, параграфи 1 и 2 от Договора за ЕОВС, сливането на най-голямата част на минните дружества от Рур в рамките на единно дружество, Ruhrekohle AG.

Съгласно член 2, параграф 1 от това решение, новото дружество е задължено да предостави на Комисията всяко изменение в търговските условия.

Искова молба с подобен предмет е предоставена от Ruhrekohle AG на Комисията на 30 юни 1972 г.

Разрешението на Комисията е предоставено с решението от 21 декември 1972 г., което е предмет на спора.

С одобрената уредба в това решение се определят нови условия по отношение на минималните количества, които търговците трябва да се задължат да закупят с цел да могат да се ползват от привилегията на директно снабдяване от производителя.

По-специално, преките доставки са предмет на условието търговецът да сключва двугодишни договори, предвиждащи минимално закупуване на 6 000 тона годишно за снабдяване на домакинствата и малките предприятия.

8. Възражава се, че Комисията е разрешила на Ruhrekohle AG да фиксира произволно това изискване по начин, по който, като се има пред вид стойността и естеството на неговите годишни продажби, ищецът е загубил правото си за директното снабдяване и понижен до положението на търговец, който търгува чрез посредник, с произтичащите от това търговски неудобства.

На първо място, ищецът счита за дискриминиращ факта, че за разлика от други предприятия следва да му бъде отнето правото на преки доставки от производителя и че по този начин да се окаже в положение, по-неблагоприятно от положението на търговците, които продължават да се ползват с тази привилегия.

На второ място, той се позовава на член 65, параграф 2, който в ситуация, сравнима с разпоредбата на член 66, която разрешава споразумения за съвместна продажба, само ако подобни споразумения допринасят „за значително подобряване в производството или пласмента” на съответните стоки;

9. В мотивите на своето решение Комисията е изтъкнала, че тя осъзнава, че въвеждането на нови правила за продажба ще доведе до загубване правото на известен брой търговци да закупват директно от производителя, поради невъзможността им да поемат уточнените по-горе ангажименти.

Тя обосновава тази мярка с необходимостта за Ruhrekohle AG, в обстановката на силно спадане на продажбите на въглища, да рационализира своя пласмент, като ограничи

своето пряко сътрудничество до търговците, които са в състояние да й гарантират подходящия обем продажби.

Изискването за договорно задължение по отношение на минималния годишен тонаж всъщност има за цел да осигури редовен пласмент на въглищата в количества, съответстващи на техния производствен капацитет.

10. Оказва се от обясненията, представени от Комисията и от встъпилите страни, че определянето на горепосочените критерии може да бъде обосновано не само с техническите условия за експлоатация на въглищата, но и със специфичните икономически трудности, създадени от рецесията във въгледобива.

Следователно тези критерии, установени в един акт с общо предназначение, не може да се считат дискриминационни и са мотивирани в достатъчна степен в решението от 21 декември 1972 г.

По отношение на прилагането на тези критерии не се твърди, че ищецът ще бъде третиран по начин, различен от другите предприятия, които, поради неизпълнение на изискванията, установени в новата уредба, са изгубили като него привилегиата да извършват пряко закупуване от производителя.

11. Тези доводи трябва да бъдат отхвърлени.

2. Относно възражението, което се основава на твърдяно нарушение на основните права

12. Ищецът накрая изтъква нарушение на някои от своите основни права поради факта, че ограниченията, въведени с новата търговска уредба, разрешена от Комисията, биха довели, чрез отстраняването му от прякото снабдяване, до накърняване на рентабилността на неговото предприятие и на свободното протичане на неговата търговска дейност, до степен, която би поставила под заплаха самото му съществуване.

По този начин се смята, че решението ще наруши едно право на ищеца, сродно на правото на собственост, както и правото на свободно упражняване на неговите професионални дейности, закриляни от Основния закон на Федерална република Германия, както и от конституциите на други държави-членки и различни международноправни актове, по-специално от Европейската конвенция за защита на правата на човека от 4 ноември 1950 г., включително и от Допълнителния протокол от 20 март 1952 г.

13. Както Съдът вече е заявявал, че основните права са неразделна част от общите принципи на правото, чието спазване той гарантира.

При гарантиране спазването на тези права Съдът трябва да се вдъхновява от общите конституционни традиции на държавите-членки, и следователно не би могъл да приеме мерки, несъвместими с признатите и гарантирани основни права от конституциите на тези държави;

По подобен начин международноправните актове за защита на правата на човека, за чието изработване държавите-членки са си сътрудничили или към които са се присъединили, могат също така да дадат ръководни насоки, които следва да се вземат предвид в рамките на правото на Общността.

Именно в светлината на тези принципи трябва да бъдат оценявани доводите на ищеца.

14. Ако конституционният ред на всички държави-членки гарантира защитата на правото на собственост и ако се предоставят сходни гаранции за свободното упражняване на търговия, труд и други професионални дейности, гарантираните по този начин права, далеч без да се явяват като абсолютни прерогативи, трябва да бъдат вземани под внимание с оглед на социалната функция на собствеността и дейностите, които се закрилят.

На това основание, правата от такова естество се гарантират винаги само с ограниченията, предвидени в зависимост от обществения интерес.

В правния ред на Общността също така е закономерно по отношение на тези права да се въведат определени ограничения, оправдани от целите на Общността относно обществения интерес, доколкото не се накърнява същността на тези права.

Относно гаранциите, предоставяни на конкретно предприятие, те в никакъв случай не могат да обхващат защитата на търговските интереси или възможности, които са свързани с рискове, присъщи на самата същност на икономическата дейност.

15. Загубите, твърдени от ищеца, в действителност са последица от икономическото развитие, а не от оспорваното решение.

Ищецът, в обстановката на икономическата промяна, наложена от рецесията във въгледобива, е трябвало да се справя в новата ситуация и сам да извърши необходимото преобразуване.

16. Изтъкваният довод трябва да бъде отхвърлен на всичките тези основания.

17. Поради това искът трябва да бъде отхвърлен.

По съдебните разноски

18. По смисъла на член 69, параграф 2 от Процедурния правилник, загубилата делото страна се осъжда да заплати съдебните разноски.

Ищецът е загубил делото.

19. В определението на председателя от 14 март 1973 г. и в определението на Съда от 21 ноември 1973 г. е отложено присъждането на разноските съответно за искането за спиране на изпълнението на оспорваното решение и за молбата за встъпване.

С определение от 21 юни 1973 г. на Съдът е осъдил ищеца да заплати направените разноски към тази дата от дружествата Ruhrekohle AG и Ruhrekohle-Verkauf GmbH по делото по главния спор и по бързото производство;

по изложените съображения Съдът реши :

1) Отхвърля иска като неоснователен;

2) Осъжда ищеца да заплати съдебните разноски, включително и разноските, чието присъждане е отложено с определенията от 14 март и от 21 ноември 1973 г., както и онези, които са предмет на определенията от 21 юни 1973 г.

Подписи

Произнесено на открито съдебно заседание в Люксембург на 14 май 1974 година.

Подписи